

Spm. nr. S 1181

Til *justitsministeren* (13/5 87) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Kræver det lovændring og i givet fald hvilken at få ændret den praksis, at mænd kan pålægges livsvarigt hustrubidrag ved en skilsmisse selv i sager, hvor skilsmissen er forlangt af bidragsmodtageren, der er i stand til at forsørge sig selv via fast stilling til god løn?«

Begrundelse

Det forekommer helt urimeligt, at praksis vedrørende pålæggelse af hustrubidrag stadig hviler på en forudsætning, der i sin tid skulle tilgodese hjemmegående kvinder ved en skilsmisse.

Det forekommer helt grotesk, at der kan idømmes livsvarig bidragspligt, som selvfølgelig vil kunne forhindre indgåelse af eventuelt nyt ægteskab på grund af bidraget både for modtageren, som mister bidraget, og sandelig også for betaleren, der nu får umuliggjort sin økonomiske formåen.

I disse år, hvor det mest almindelige er, at kvinder har erhvervsarbejde og dermed et forsørgelsesgrundlag, er lovgivningens praksis ikke fulgt med tiden.

Det er klart, at enlige med børn skal have bidrag til børnene, også højere end det gældende, da det ikke rækker til halvdelen af forsørgelse af et barn. Dette er jo da også en »udgift«, der får ende en dag, mens derimod livsvarig bidragspligt til hustru eller mand aldrig får ende.

Det er vigtigt at få oplyst, om der kan lægges en anden praksis, eller om det er loven, der skal laves om. Hvis loven skal ændres, vil et forslag herom ikke kunne foreligge før i 2. samling i folketingsåret 1987-88.

Svar (21/5 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hvis ægtefællerne ikke selv træffer aftale om, hvorvidt der skal betales ægtefællebidrag, afgør retten spørgsmålet i medfør af ægteskabslovens § 50. Det er retten, der afgør spørgsmålet om selve bidragspligten og i bekræftende fald dennes varighed, medens bidragets størrelse fastsættes af statsamtterne med klageadgang til Familieretsdirektoratet.

Ifølge ægteskabslovens § 50, stk. 2, skal der både ved afgørelsen af bidragspligten og varigheden og ved afgørelsen af bidragets størrelse tages hensyn til, i hvilket omfang den, der ønsker bidrag, selv kan skaffe sig et efter sine livsvilkår tilstrækkeligt underhold, og hvorvidt den anden part efter sine økonomiske forhold og de øvrige omstændigheder formår at udrede bidrag.

Ved domstolenes vurdering af, om der skal være pligt til at betale bidrag, og af pligtens varighed skal der efter loven bl.a. tages hensyn til ægteskabets varighed og behovet for støtte til uddannelse eller lignende.

Udviklingen i domspraksis er i de senere år gået stærkt i retning af at tidsbegrænse bidraget. Efter retspraksis tillægges der i dag kun undtagelsesvis bidragspligt uden tidsbegrænsning. Det gælder således i tilfælde, hvor ægteskabet har varet op mod 20 år, og selv i sådanne tilfælde fastsættes kun tidsbegrænset bidragspligt, navnlig hvor bidragsmodtageren er under 50 år. Selv om der er fastsat bidragspligt, betyder det imidlertid ikke, at der altid fastsættes et bidrag. Forholdet mellem den bidragspligtiges (typisk mandens) indtægt og den berettigedes indtægt medfører i en del tilfælde, at der ikke udmåles et bidrag, selv om der består en bidragspligt. Hertil kommer, at statsamtterne og Familieretsdirektoratet i praksis lader bidraget aftrappe og siden bortfalde, når der er betalt bidrag i en periode, der overstiger samlivets længde, også i tilfælde, hvor der er fastsat bidragspligt uden tidsbegrænsning.

Det kræver en lovændring, såfremt det helt skal udelukkes, at domstolene ud fra en konkret vurdering skal kunne fastsætte en bidragspligt uden tidsbegrænsning.

Spm. nr. S 1196

Til *justitsministeren* (18/5 87) af:

Fischer (KF):

»Kan ministeren bekræfte de oplysninger, som Københavns politidirektør, Poul Eefsen, har fremsat, og som peger på en forbindelse bl.a. mellem den tyske terrorgruppe Rote Armé Fraktion og personer i Danmark, der for nylig har forøvet brandstiftelse og hærværk på benzinstationer?«

Begrundelse